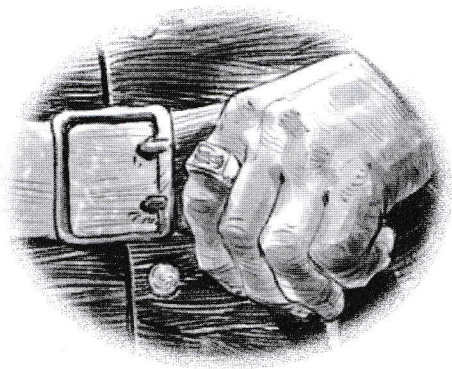
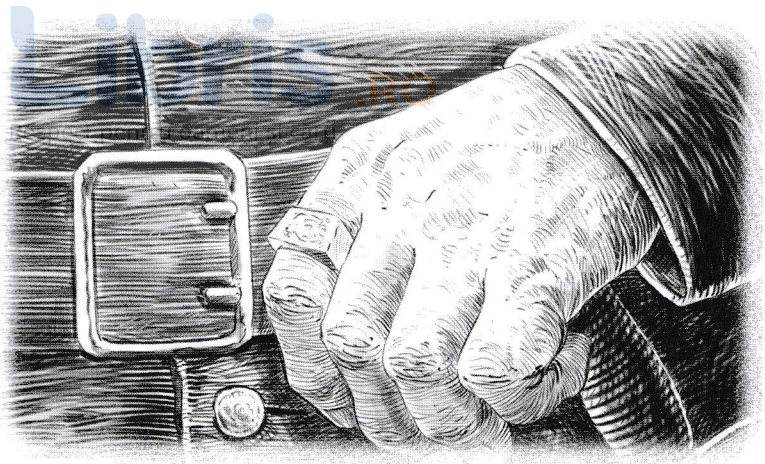

INELUL BLESTEMAT

Ediție îngrijită de
Valeria Filimon

Capitolul I	5
Capitolul II	10
Capitolul III	20
Capitolul IV	24
Capitolul V	35
Capitolul VI	44
Capitolul VII.....	52
Capitolul VIII	73
Capitolul IX	82
Capitolul X.....	95
Capitolul XI	100
<i>Repere biobibliografice.....</i>	<i>117</i>

I

Știu bine că pe vremuri se găseau, în lumea largă, numeroși bărbați care nu știau ce înseamnă frica. Am auzit povestindu-se despre o puzderie de oameni cărora le plăcea să străbată ghețurile subțiri și fragile, iscate peste ape după o singură noapte de ger. Pentru ei nu exista bucurie mai mare decât goana cu sania trasă de cai avântați pe pojghița albă. Da, e drept că se găseau unii sau alții care nu se codeau să încingă o partidă de cărți cu adjutantul Ahlegård, deși se aflase că acesta le măsluia pentru a ieși mereu câștigător. Am aflat de asemenea despre niște voinici neînfricoșați, care nu se temeau să pornească la drum într-o vineri și nici să se așeze la o cină așternută pentru treisprezece comeseni. Mă întreb totuși dacă măcar vreunul din aceștia ar fi avut destul curaj să-și pună pe deget teribilul inel ce aparținuse odinioară bătrânului general Löwensköld din Hedeby.

Aceluiași bătrân general și nu altcuiva i se datora faima, domeniul și însuși titlul de noblețe al întregii familii

Libris
Respect pentru oameni și cărți

Löwensköld. De aceea, atâta vreme cât vreun membru al familiei locuia la moșia din Hedeby, portretul generalului rămânea la loc de onoare, în salonul cel mare de la etaj, în lumina ferestrelor. Tabloul era imens, cuprindea spațiul de la podea până în tavan, iar la prima vedere aveai impresia că însuși regele Karl al XII-lea în persoană era înfățișat într-o manta albastră, cu mânuiși înalte din piele de căprioară și cizme uriașe, răsfrânte, solid proptite pe podeaua în carouri asemenea jocului de șah. Când însă te apropiiai, băgai de seamă că era cu totul alt soi de om.

Chipul masiv, ieșind din gulerul hainei, avea trăsături grosolane, țărănești. Bărbatul din tablou părea a fi născut să pășească în fiecă zi a vieții sale în urma unui plug. Dar cu toată urâtenia sa, arăta ca un om înțelept, impunător, pe care te puteai bizui. Dacă ar fi trăit în vremea noastră ar fi devenit cel puțin jurat, primar sau chiar, cine știe, dacă n-ar fi ajuns deputat în Parlament. Cum însă el trăise în zilele regelui-erou, plecase la război ca biet soldat și se întorsese ca faimosul general Löwensköld, răsplătit de coroană cu domeniul Hedeby din comuna Bro, drept recompensă pentru faptele sale de arme.

De altminteri, cu cât priveai mai îndelung portretul, cu atât mai mult te împăcai cu înfățișarea personajului. Înțelegeai din ce erau plămădiți ostașii care luptaseră sub ordinele regelui Karl, care-i croiseră cale liberă prin Polonia și Rusia. Nu numai aventurieri sau cavaleri de curte îl urmaseră pe suveranul lor, ci și bărbați simpli, de nădejde, ca cel din acest portret. Ei își iubiseră regele și gândeau că merita să trăiești și chiar să mori pentru el.

Când contemplai tabloul bătrânului general, se găsea de obicei în preajmă un membru al familiei Löwensköld, gata să atragă atenția că mănua lăsată în jos de pe mâna

stângă, parcă anume spre a vedea inelul masiv cu sigiliu de pe arătător, nu era nicidecum un semn de vanitate. Inelul îl primise în dar de la rege. Și cum numai acest rege avea importanță pentru el, inelul apărea pentru a dovedi că Bengt Löwensköld rămăsese credincios monarhului său. Generalul auzise cu siguranță reproșuri amare la adresa suveranului, ba unii chiar îndrăzniseră să declare că prin nesăbuința și risipa sa adusese regatul la marginea dezastrului, dar generalul îi păstrase fidelitate orice s-ar fi întâmplat. Regele Karl era doar bărbatul fără de seamăn în întreaga lume. Cine trăise în preajma sa, știa că existau pe lumea asta virtuți mai frumoase, mai înalte, pentru care merita să lupti, altele decât gloria și bogăția.

Așa cum Bengt Löwensköld hotărâse ca șevaliera să apară în portretul său, tot așa dorise ca inelul să-l însoțească în mormânt. Nici în privința asta nu era vorba de orgoliu. Nu era în intenția generalului să se fălească purtând pe deget inelul marelui rege atunci când îi va fi dat să ajungă în fața Domnului și a arhanghelilor. Poate sperase că atunci când va intra în sala unde ședea Karl al XII-lea, înconjurat de toți bravii săi spadasi, inelul îi va servi drept semn de recunoaștere, astfel încât și după moartea sa să-i fie îngăduit să rămână în preajma monarhului pe care îl slujise și îl venerase întreaga viață.

Când sicriul generalului a fost coborât în cavoul pe care și-l pregătise pentru sine la cimitirul din Bro, inelul regal se afla desigur pe arătătorul mâinii lui stângi. Mulți dintre cei prezenți la ceremonie se plânseseră că o asemenea podoabă de preț avea să-l urmeze pe răposat în mormânt, căci inelul generalului era aproape la fel de cunoscut și renumit ca el însuși. Se povestea că inelul conținea atât de mult aur, încât ar fi ajuns să se cumpere pe el un

întreg domeniu, iar cornalina roșie pe care era gravată monograma regelui nu valora nici ea mai puțin de-atât. Părerea lumii era că fiii generalului se comportaseră cu noblete, fără să se opună dorinței tatălui și îi permiseseră să plece pe drumul de veci cu prețioasa podoabă.

Dacă inelul generalului arăta, într-adevăr, așa cum fusese reproduș pe pânză, atunci se poate spune că era un obiect urât și grosolan. O persoană din zilele noastre cu greu și-ar dori să-l poarte pe deget, dar asta nu înseamnă că el nu era deosebit de apreciat cu două sute de ani în urmă. Stați și gândiți-vă, că pe acea vreme toate bijuteriile și vasele din metal nobil, cu rare excepții, trebuiau predate Coroanei, că oamenii erau învrăjbiți contra talerilor de tinichea fără valoare ai consilierului regal Görtz, că statul era lefter și că pentru multă lume aurul era ceva de care auzise, dar nu văzuse niciodată. Așa se face că nimeni nu putea uita inelul de aur care, fără niciun folos, fusese îngropat sub capacul unui sicriu. Lumea nu era departe de a gândi că locul unde se afla acum inelul era nepotrivit. Inelul s-ar fi putut vinde pe bani buni în ținuturi străine și ar fi procurat pâine multora, care n-aveau nimic altceva cu ce să se hrănească în afară de paie și scoarță de copac.

Și deși se aflau mulți care și-ar fi dorit să ajungă în stăpânirea prețioasei bijuterii, nu se găsea nimeni căruia să-i treacă prin gând, în mod serios, să și-l însușească. Inelul se odihnea în sicriul zăvorât, în cavoul bine zidit, sub lespezi grele de piatră, inaccesibil chiar celui mai îndrăzneț hoț, menit să rămână așa în vecii vecilor...

II

În anul 1741, în luna martie, generalul de divizie Bengt Löwensköld fu chemat la Dumnezeu. Și în același an, câteva luni mai târziu, muri de dizenterie fetița căpitanului de cavalerie Göran Löwensköld, fiul cel mare al generalului, care locuia acum pe domeniul Hedeby. Ea fu înmormântată într-o duminică, îndată după slujbă. Toată lumea din biserică urmă cortegiul până la cavoul Löwenskölzilor, unde două imense pietre tombale fuseseră înălțate pe muchie. Bolta de sub ele fusese deschisă de un zidar, pentru ca micul sicriu al copiliței să poată fi culcat lângă cel al bunicului.

În timp ce mulțimea era adunată în jurul mormântului, ascultând discursul funebru, nu era cu neputință ca vreunul sau altul să se fi gândit la inelul regal și să-i fi părut rău că va rămâne ascuns într-un mormânt, fără să aducă folos și bucurie cuiva. Se poate prea bine ca cineva să fi șoptit la urechea vecinului că nu ar fi fost imposibil să se ajungă la inel, deoarece cavoul părea că nu va fi zidit la loc înainte de ziua următoare.

Printre cei numeroși ce asistau și nutreau asemenea gânduri, se afla un țăran din sătucul Mellomstuga din comuna Olsbyn, cu numele Bård Bårdsson. El nu făcea parte dintre cei care își făceau sânge rău din pricina inelului. Dimpotrivă. Dacă cineva ar fi adus vorba despre inel, el ar fi răspuns că gospodăria lui mergea atât de bine, încât n-avea nevoie să fie invidios pe general, chiar dacă și-ar fi luat cu el în coșciug o oca plină cu aur.

Dar iată că acum, aflându-se la cimitir, îi veni gândul, ca multor altora, despre ciudățenia în ce privea deschiderea mormântului. Dar nu se bucură de faptul acesta. Îl cuprinse neliniștea. „Căpitanul ar face bine să dea dispoziție ca mormântul să fie zidit din nou chiar în această după-amiază, își spuse în sinea sa. Există destui care râvnesc să pună mâna pe acest inel.“

Treaba asta nu-l privea nicidecum, dar după cum stăteau lucrurile, grija despre primejdia de a lăsa mormântul deschis toată noaptea îl chinuia tot mai tare. Se aflau acum în luna august, nopțile erau întunecoase, iar dacă mormântul nu era zidit din nou în acea zi, un hoț putea să se strecoare și să pună mâna pe giuvaier.

El fu cuprins de o temere atât de mare, încât cumpăna dacă să se ducă la căpitan să-l pună în gardă, dar știa că oamenii îl considerau cam nătâng și nu voia să se facă de râsul lumii. „Cu siguranță că am dreptate în privința asta, judecă el, dar dacă mă arăt prea preocupat o să-și bată joc de mine vecinii. Căpitanul e om cu scaun la cap și o fi pus desigur pe cineva să zidească groapa.“

Era atât de cufundat în gândurile sale, încât nu băgase de seamă că ceremonia se terminase. Rămăsese lângă mormânt și ar fi stat acolo mult și bine dacă nevastă-sa n-ar fi venit să-l tragă de mânecă.